

El debut

Publicada als Estats Units el 1987, *L'escombra del sistema* és el debut de David Foster Wallace. La novel·la explica la història de la telefonista Lenore Beadman a partir de la desaparició de la seva besàvia, la relació amb un xicot neuròtic i amb una cacatua que es posa a parlar sobtadament, anomenada Vlad l'Empalador. Ferotgement divertida i incendiària, també és una intel·ligent exploració de les paradoxes del llenguatge, de la ficció i de la realitat. La traducció de Ferran Ràfols Gesa és la primera d'una obra de David Foster Wallace al català, i permet endinsar-nos en la nostra llengua en l'univers d'un autor agressivament lúcid i salvatge irònic.

En Rick va deixar la Lenore a casa, i ella va córrer escales amunt i va entrar a la seva habitació i es va treure el vestit. Per sota de la porta de la Candy arribava música i olor d'espècies. L'habitació de la Lenore estava envaïda per una posta de sol taronja i trista. En Vlad l'Empalador s'agafava amb les potes a les barres de dalt de la gàbia, penjava de cap per avall i intentava trobar la resta d'un reflex al fons del seu vidre tacat.

—Hola, Vlad l'Empalador —va dir la Lenore en sostenidors, pantis i sabates.

—Hola —va dir en Vlad l'Empalador.

La Lenore es va mirar l'ocell.

—Perdona?

—He de fer el que em convé com a persona —va dir en Vlad l'Empalador, redreçant l'esquena i mirant la Lenore.

—Ai mare.

—Les dones també necessitem espai.

—Candy! —va fer la Lenore, i va obrir la porta de la Candy Mandible. La Candy feia estiraments a terra, mig oberta de cames, amb uns leotards platejats i una cigarreta d'espècies a la boca.

—Déu meu, reina, t'he estat esperant, com estàs? —La Candy es va aixecar i va anar a apagar l'estèreo.

—Vine aquí, de pressa, escolta en Vlad l'Empalador —va dir la Lenore, estirant la mà de la Candy.

—Bonic, l'uniforme —va dir la Candy—. Què me'n dius, de la teva emergència confusa? Com estan la Lenore i la Concar nadine?

—Ets un amor, però aquesta conversa no ens durà enlloc —va dir en Vlad l'Empalador mirant-se com un babau al mirall ennuolat—. El que sento per tu és profund, creu-me. No he dit mai que no.

—Què collons li passa? —va preguntar la Lenore a la Candy.

—Ei, tot just ara estava dient això mateix —va dir la Candy, mirant en Vlad l'Empalador.

—Perdona? —va dir en Vlad l'Empalador.

—Estava assajant el que li havia de dir a en Clint, he decidit que aquesta nit trencaré amb ell. He estat assajant aquí mentre t'esperava.

—Hola, Vlad l'Empalador —va dir en Vlad l'Empalador—. Té, un requisit molt especial.

—Com pot ser que parli així tot d'un plegat? —va preguntar la Lenore—. Abans només deia «bon noi», i això si li posava com una tona de mill cada vegada.

—Al món hi ha moltes noies guapes, Clinty, però és que ets tan increïblement seriós —va dir en Vlad l'Empalador.

—Clinty? —va dir la Lenore.

—En Clint Roxbee-Cox, el vicepresident de l'Allied que va amb un Mercedes? El que porta ulleres i té un lleuger accent anglès?

—Clint, Clint, Clint —va piular en Vlad l'Empalador.

—Calla —va dir la Candy Mandible.

DFW, en català

Escandalosament original, ferotge i divertida, *L'escombra del sistema* és la primera novel·la de David Foster Wallace, un dels escriptors més innovadors i celebrats de la seva generació, i també és la primera obra seva traduïda al català, de la mà d'Edicions del Periscopi

L'ESCOMBRA DEL SISTEMA David Foster Wallace

Traducció: Ferran Ràfols Gesa
Editorial: Edicions del Periscopi (Barcelona, 2013)
Pàgines: 600
Preu: 19,90 euros

—Enfadar-se és natural —va dir en Vlad l'Empalador—, és una manera natural d'esbravar-se; desfoga't.

—Mai no havia sabut parlar així —va dir la Lenore.

Tot d'esveltes columnes negres anaven omplint la llum taronja que es reflectia a terra a mesura que el sol se submergia al centre de Cleveland.

—És estrany de collons. He estat aquí fins a dos quarts de set i en Vlad l'Empalador només xiulava i es cargolava. He sortit a córrer una mica, he tornat, he assajat el que li havia de dir a en Clint, he anat a fer estiraments, i després has arribat tu —va dir la Candy, fent caure la cendra de la cigarreta a la gàbia d'en Vlad l'Empalador.

—És clar que em satisfàs, Clinty. No et pensis pas que no —va dir en Vlad l'Empalador.

—Li has donat menjar? —va preguntar la Lenore a la Candy.

—Ni pensaments. Encara tinc la cicatriu al dit gros —va dir la Candy—. Vas dir que ho faries sempre tu.

—I aleshores com és que té el plat ple?

—Les dones també necessitem espai.

—No s'ho deu haver menjat aquest matí —va dir la Candy—. Són nous, els sostenidors?

En Vlad l'Empalador va començar a picar el menjar; la cresta rosa es va alçar, punxeguda, i va tornar a baixar.

—És el dia més estrofolari de tots els temps, sens dubte —va dir la Lenore mentre es descordava les sabates—. En Rick i jo hem sopat amb el senyor Bombardini. El de la Companyia Bombardini, saps? La de l'ull de l'esquelet?

—Has conegut en Norman Bombardini? —va dir la Candy.

—Simplement no sé què entens tu per amor. Explica'm què vol dir, per a tu, aquesta paraula —va dir en Vlad l'Empalador.

—Hauràs de comprar una mordassa molt petita —va dir la Candy.

—Candy, el paio aquest ha decidit que menjarà fins a la mort perquè la seva dona l'ha deixat. Ja deu pesar cinc-cents quilos. Es menjava els éclairs del terra. —La Lenore va agafar el barnús del capçal del llit, es va descordar els sostenidors a la llum del sol i va fer cap al bany. La Candy la va seguir pel vestíbul.

—No pots esperar que compleixi promeses que mai no et vaig fer —va cridar en Vlad l'Empalador a la seva esquena.

